

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 63.556 van 12 december 1996
in de zaak A. 69.703/VII-14.374.**

In zake : de n.v. ERT0,
die woonplaats kiest bij
Advocaten St. BEELE en Fr. BUSSCHAERT,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Jan Palfijnstraat 26, bus 1

tegen :

de burgemeester van de stad IZEGEM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. D'HALLUIN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Albertstraat 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 5 juli 1996
namens de n.v. ERT0 werd ingediend door Advocaat
St. BEELE om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van het besluit van de burgemeester van de stad
Izegem van 27 juni 1996, waarbij beslist wordt "dat het
woningcomplex, gelegen in de Ommegangstraat 73 te Izegem
(NV ERT0) met ingang van heden, 27.06.1996, niet meer in
aanmerking komt voor bewoning";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Fr. BUSSCHAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat A. D'HALLUIN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij is eigenares van een fabrieksgebouw gelegen Ommegangstraat 73, te Izegem dat in verschillende fases werd omgebouwd tot een winkelgaanderij met studio's en appartementen.

1.2. Omtrent die verbouwingswerken worden, minstens reeds sedert 3 april 1989, negatieve opmerkingen inzake de brandveiligheid gemaakt door de brandweer van Izegem : in een nota aan het college van burgemeester en schepenen van die datum wordt aldus onder meer gesteld dat "betreffende faze 1 geen enkele rekening werd gehouden" met vorige verslagen inzake "stabiliteit, compartimentering van het gebouw en de gebruikte bouwmaterialen".

1.3. Uit zijn brief van 6 juli 1989 aan het college van burgemeester en schepenen, blijkt dat Eric DEVRIES, die tekent voor de b.v.b.a. ERT0, op de hoogte is van die negatieve verslagen.

1.4. In een verslag van 4 juni 1993 van een plaatsbezoek stelt de brandweer dat "er nog steeds geen gevolg werd gegeven aan de reeds vroeger gemaakte opmerkingen" en brengt zij, nogmaals, de nog uit te voeren veiligheidsmaatregelen in herinnering. In fine van het verslag wordt vermeld dat "de norm S21-203, zegt dat de bekledingen van verticale wanden en valse plafonds in de evacuatiewegen, overlopen en liftkooien moeten voldoen aan de klasse A1 : m.a.w. : met zeer trage vlamuitbreiding. De meeste kunststoffen voldoen niet aan deze eisen, bovendien geven ze bij brand een zeer giftige toxische rook". Bij dat plaatsbezoek is Eric DEVRIES van de b.v.b.a. ERT0 blijkbaar aanwezig.

1.5. Op 9 augustus 1993 deelt de burgemeester aan de "b.v.b.a. ERT0-Dhr. E. DEVRIES" mede dat hij vaststelt "dat er van onze overeenkomst van enkele maanden geleden praktisch niets werd uitgevoerd", dat "als verantwoordelijke voor de veiligheid van de bewoners van onze stad en ook van de bewoners van uw complex in de Ommegangstraat, ik me verplicht (zie) U dringend, maar dan ook zeer dringend te verzoeken onmiddellijk gevolg te geven aan de adviezen van de dienst brandvoorkoming" en dat "indien aan deze vraag tot aanpassingswerken niet voldaan wordt binnen de drie weken vanaf heden, ik me verplicht (zal) zien het complex met studio's in de Ommegangstraat te sluiten en te verzegelen";

1.6. Op 23 september 1993 komt er, in aanwezigheid van Eric DEVRIES een nieuw plaatsbezoek dat vanwege de brandweer aanleiding geeft tot vrijwel letterlijk dezelfde opmerkingen als geformuleerd in het verslag van 4 juni 1993. Wel wordt in het verslag van 24 september

1994 gesteld dat "we wel hebben vastgesteld dat verbeteringen werden aangebracht aan de verticale wanden van de evacuatiewegen, die nu doorlopen boven het vals plafond. De openingen in deze wanden voor kabeldoorgang werden grotendeels afgedicht".

1.7. De b.v.b.a. ERT0 wordt op 23 november 1993 van voormeld verslag in kennis gesteld. Tevens wordt haar medegedeeld dat "de bepalingen van dit advies dan ook stipt dienen nageleefd te worden".

1.8. Naar aanleiding van een nieuw plaatsbezoek op 25 juni 1996 stelt de brandweer in een nota van die datum aan het college van burgemeester en schepenen dat zij "opnieuw heeft moeten vaststellen dat er geen wezenlijke verbeteringen werden aangebracht na ons vorig advies ref. BVK/93.19 dd. 24/09/93"; dat "wij daarenboven vaststellen dat het complex evenmin beantwoordt aan de intussen van kracht geworden politiereglementering op de verhuur van kamers", dat "gelet op de brandbelasting en de giftigheid van de gebruikte materialen zoals o.a. PVC-planchettes en de gebrekkige evacuatiemogelijkheden voor de 50 inwonenden, de brandweer vreest dat er bij een ernstige brand tientallen slachtoffers kunnen vallen" en dat "de officieren van de Izegemse Brandweer derhalve aandringen op een onmiddellijke sluiting van het complex". Deze nota is ondertekend door de bevelhebber van de brandweer, de officier administratie en de officier brandpreventie.

Aan de hand van "afdeling IV-Brandveiligheidsnormen" van het reglement op de verhuur van kamers door de gemeenteraad aangenomen op 12 juni 1995 zet de brandweer, op gedetailleerde wijze uiteen op welke concrete punten het complex van de verzoekende partij niet beantwoordt aan die veiligheidsregels, zoals werd vastgesteld bij het plaatsbezoek van 25 juni 1996.

1.9. Tijdens een bespreking op het stadhuis op 27 juni 1996 herhaalt de burgemeester een deel van voormelde tekortkomingen, in aanwezigheid van Erik DEVRIES, die zich in het inleidend verzoekschrift aandient als "bestuurder" van de verzoekende partij.

1.10. Dezelfde dag neemt de burgemeester de thans bestreden beslissing die luidt als volgt :

"Wij, Willy VERLEDENS, Burgemeester van de Stad Izegem,

Gelet op de artikelen 133 en 134 § 1 van de nieuwe gemeentewet;

Overwegende de meerdere negatieve preventieverslagen van de stedelijke brandweer inzake het woning-complex, gelegen in de Ommegangstraat 73;

Overwegende het feit dat deze uiterst negatieve verslagen zich spreiden over meerdere jaren;

overwegende het feit dat de beheerders van de nv ERT0 steeds nagelaten hebben gevolg te geven aan de opmerkingen van bedoelde verslagen;

Overwegende het blijvend brandgevaar voor de vele bewoners die de studio's betrekken;

Overwegende het laatste negatief brandverslag dd. 25 juni 1996 waarbij de commandant van de brandweer iedere verantwoordelijkheid inzake de veiligheid van de bewoners en van zijn brandweerlui in de toekomst afwijst bij mogelijke brand in het bewuste complex;

Overwegende de vaststelling dat het complex gelegen in de Ommegangstraat 73 eveneens niet beantwoordt aan de bepalingen van het politiereglement op het verhuur van kamers;

Overwegende de bespreking in mijn Kabinet op heden 27 juni 1996, in aanwezigheid van de bevelhebbers van de stedelijke brandweer en de stedelijke politie, en in aanwezigheid eveneens van de eigenaar van het bewuste gebouwencomplex;

Overwegende het feit dat ik in deze mijn verantwoordelijkheid als Burgemeester wens op te nemen omtrent het strikt in acht nemen van de reglementaire voorschriften inzake brandveiligheid van de gebouwen en van het politiereglement inzake kamerverhuur;

Overwegende het wezenlijke veiligheidsbelang van de vele bewoners van dit complex;

BESLUIT ik als Burgemeester van deze stad :

DAT HET WONINGCOMPLEX, GELEGEN IN DE OMMEGANGSTRAAT 73 TE IZEGEM (NV ERT0) MET INGANG VAN HEDEN, 27.06.1996, NIET MEER IN AANMERKING KOMT VOOR BEWONING";

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in een eerste middel de onbevoegdheid van de burgemeester aanvoert; dat zij daartoe verder betoogt wat volgt :

"Om wettig te zijn moet de bestuursdaad uitgaan van het wettig aangewezen orgaan dat bevoegd moet zijn *ratione materiae, loci en temporis*. De Burgemeester van de Gemeente Izegem is duidelijk zijn bevoegdheden te buiten getreden bij het nemen van het bestreden besluit.

De bestreden beslissing wordt gefundeerd op de artikelen 133 en 134 § 1 van de Gemeentewet. Deze artikelen handelen over de politiemacht van de Burgemeester. In uitzonderlijke omstandigheden kan de Burgemeester zelf politieverordeningen maken (art. 134 § 1 Gem.W.). Het is op deze bevoegdheid dat de Burgemeester van de STAD IZEGEM zich beroept om het wooncomplex van mijn verzoekster onbewoonbaar te verklaren. Slechts uitzonderlijke omstandigheden kunnen verantwoorden dat de Burgemeester zich niet tot de gemeenteraad moet wenden maar zelf de verordening kan uitvaardigen. Een welbepaalde onvoorziene toestand moet aanwezig zijn waarbij het geringste uitstel gevaar of schade voor de inwoners zou kunnen opleveren.

Het is duidelijk dat deze voorwaarden niet voorhanden zijn en dat de Burgemeester van de STAD IZEGEM bij zijn besluit dd. 27 juni 1995 flagrant zijn bevoegdheden is te buiten getreden.

a. Welbepaalde onvoorziene toestand :

Als voorbeelden geeft de Wet : oproer, kwaadwillige samenscholing, verstoring openbare rust... Het zijn situaties die zich plots en onverwachts voordoen en die onmiddellijk maatregelen vereisen.

De Burgemeester motiveert het bestreden besluit als volgt : er zou een blijvend brandgevaar zijn voor de bewoners en daarbij verwijst men naar de meerdere negatieve preventieverslagen van de stedelijke brandweer die zich spreiden over meerdere jaren. De Burgemeester verwijst in concreto naar het summiere verslag dd. 25 juni 1996 van de brandweer dat verwijst naar het vorig verslag van 24 september 1993. Volgens de stedelijke brandweer zouden sindsdien geen wezenlijke verbeteringen aangebracht zijn.

Niettegenstaande mijn verzoekster dit laatste ten stelligste betwist (zie infra) verwijzen zowel de Burgemeester als de stedelijke brandweerdienst naar een toestand die door hen reeds minstens drie jaar gekend is. Van een onvoorziene toestand kan dus geen sprake zijn.

- b. Geringste uitstel levert gevaar of schade op voor de inwoners :

Gelet op het voorgaande is het eveneens duidelijk dat de beslissing gemakkelijk uitgesteld kon worden tot de volgende gemeenteraadszitting. Er was geen enkele reden om aan te nemen dat het geringste uitstel gevaar zou opleveren voor de bevolking. De Burgemeester neemt evenmin enige beslissing die op een mogelijks gevaar voor de bevolking wijst. Het bestreden besluit verklaart het complex onbewoonbaar. De onmiddellijke ontruiming, sloping of sluiting wordt niet bevolen.

BESLUIT :

De basisvoorwaarden voor de verordeningsbevoegdheid van de Burgemeester zijn niet vervuld. De Burgemeester is zijn bevoegdheden te buiten getreden bij het uitvaardigen van zijn besluit dd. 27 juni 1996";

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij er in het middel van uitgaat dat de bestreden beslissing een politieverordening is in de zin van voormeld artikel 134, § 1, van de nieuwe gemeentewet; dat echter zowel uit de gegevens van de zaak als uit de bestreden beslissing zelf duidelijk blijkt dat die beslissing geen verordening is, genomen om "oproer, kwaadwillige samenscholing, ernstige stoornis van de openbare rust of andere onvoorziene gebeurtenissen" te beteugelen, doch slechts een eenmalige politiemaatregel, meer bepaald een verbod tot bewoning van een welbepaald onroerend goed; dat het feit dat, in de bestreden beslissing, ten

onrechte verwezen wordt naar artikel 134, § 1, van de nieuwe gemeentewet, de verzoekende partij niet kan hebben benadeeld noch de bestreden beslissing kan hebben gevitieerd;

2.2.3. Overwegende dat in de bestreden beslissing naar artikel 133 van de nieuwe gemeentewet wordt verwezen; dat de burgemeester, op grond van de artikelen 133 en 135, § 2, van die wet, bevoegd is om, wat brandonveilige toestanden betreft, politiemaatregelen te treffen, meer bepaald een verbod op te leggen een bepaalde brandonveilige woning te bewonen; dat ten dezen de burgemeester eveneens bevoegd is om, op grond van voormeld artikel 133 en het stedelijk politiereglement van 12 juni 1995 op de verhuur van kamers, waar de bestreden beslissing naar verwijst, een gelijkaardige politiemaatregel te nemen, althans toch wanneer het litigieuze gebouw "kamers" heeft in de zin van artikel 1 van die verordening, hetgeen kennelijk door de verzoekende partij niet betwist wordt, en wanneer die kamers niet beantwoorden aan de, in afdeling IV-Brandveiligheidsnormen van die verordening, gestelde eisen; dat immers, de burgemeester, luidens artikel 21, eerste zin, van meergenoemde stedelijke verordening "telkens de openbare gezondheid, veiligheid en rust in gevaar zijn, maatregelen (kan) bevelen om het gevaar te doen ophouden"; dat de bestreden maatregel ingegeven blijkt te zijn door de brandonveilige toestand van het kwestieuze pand, zowel algemeen gezien, als in het licht van het stedelijk politiereglement op de verhuur van kamers; dat het opleggen van een woonverbod ten dezen een maatregel is om het gevaar, dat een brandonveilige woning voor haar bewoners in zich houdt, te keren; dat in de huidige stand van de procedure niet is aangetoond dat de burgemeester niet bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen; dat het middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending inroept van "beginselen van behoorlijk en goed bestuur"; dat zij daarbij nader betoogt wat volgt :

"De Burgemeester van de STAD IZEGEM heeft bij het nemen van de bestreden beslissing op flagrante wijze diverse beginselen van behoorlijk en goed bestuur geschonden. De onbewoonbaarverklaring van het wooncomplex met 47 studio's is een zeer drastische maatregel van administratieve politie die met de nodige omzichtigheid moet overwogen worden.

De Raad van State vestigde terzake een strenge rechtspraak en stelde diverse voorwaarden voorop. De Burgemeester zal slechts op grond van een omstandig en gemotiveerd verslag, na een tegensprekelijke expertise en na de betrokkenen gehoord te hebben, op basis van concrete en terzake dienende gegevens, een specifieke maatregel nemen die in evenredigheid staat tot het betreffende nadeel.

a. Omstandig en gemotiveerd verslag van een terzake bevoegd persoon :

Het verslag van de officieren van de brandweer dd. 25 juni 1996 is welgeteld vier zinnen lang en verwijst uitsluitend naar een rapport van 24 september 1993. In dit voorgaand rapport besluit men tot een ongunstig advies, doch stelt men geenszins de eis tot sluiting van het complex. Mijn verzoekster heeft er het raden naar op welke gronden de brandweerdienst op basis van dit oude verslag nu plots wel op de onmiddellijke sluiting van het complex aandringt. Het verslag is onvoldoende gemotiveerd of verantwoord. Mijn verzoekster heeft dan ook zware vermoedens dat andere motieven aan de grondslag van het bestreden besluit liggen.

b. Tegensprekelijke expertise :

Mijn verzoekster werd niet uitgenodigd op de inspectietocht dd. 25 juni 1996. Het verslag dienaangaande is haar dan ook niet tegenstelbaar. De Izegemse officieren besluiten dat er geen wezenlijke verbeteringen werden aangebracht sinds september 1993. Mijn verzoekster betwist dit ten stelligste en verwijst naar de vele facturen van de aanpassingswerken die worden voorgelegd : signalisatie werd aangebracht, brandblusapparaten werden opgehangen, de lift werd gekeurd door AIB VINCOTTE, ... Het is duidelijk dat de beslissing niet gesteund is op vaststaande en terzake dienende gegevens. Mijn verzoekster laat eerstdaags een verslag opmaken door een expert in

brandveiligheid en behoudt zich alle rechten voor hieromtrent nader te concluderen.

c. Hoorplicht :

Mijn verzoekster werd opgeroepen door de Burgemeester op 27 juni 1996 doch het verslag van deze vergadering toont duidelijk aan dat de Heer DEVLIES, de bestuurder, de kans niet gekregen heeft zijn verdediging naar voor te brengen.

'De Heer DEVLIES wenst evenwel nog bepaalde tussenkomsten te doen doch de Burgemeester wil het gesprek beëindigen en zijn verantwoordelijkheid integraal opnemen : het gebouw dient onmiddellijk gesloten te worden'.

Het volstaat uiteraard niet de betrokkene op te roepen tot een vergadering om aan de hoorplicht te voldoen. Men moet de betrokkene ook de kans geven zijn verdediging te voeren. Nochtans werden de besluiten genomen op tal van onjuiste gegevens. De brandweercommandant stelt tijdens de vergadering dat :

- het brandgevaar van de gebruikte materialen ontegensprekelijk is;
- de brandblustoestellen niet gekeurd zijn of zeker niet in orde zijn;
- de branddeuren niet conform zijn aan de bestaande reglementering.

Dit alles had mijn verzoekster kunnen weerleggen aan de hand van de rapporten inzake de gebruikte materialen, de facturen inzake de brandblustoestellen enz...

Het verslag van de bespreking op het kabinet van de Burgemeester dd. 27 juni 1996 levert het bewijs van de vooringenomenheid waarmee de Burgemeester zijn beslissing heeft genomen. Mijn verzoekster werd 'pro forma gehoord' maar heeft de kans noch de tijd gekregen om haar verdediging te voeren.

Meteen is duidelijk dat de Burgemeester zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch wat de feitenvinding als de besluitvorming betreft.

d. Evenredigheidsbeginsel :

De Burgemeester kan slechts die maatregelen bevelen die zich opdringen met het oog op de vrijwaring van de openbare veiligheid, mits dien verstande dat hij aan particulieren wiens belangen door de maatregel kunnen worden geschaad, geen zwaardere lasten mag opleggen dan in de gegeven omstandigheden is vereist. De onbewoonbaarverklaring voor onbepaalde duur wordt door de RAAD VAN STATE praktisch volledig uitgesloten. Zodra nog verbeterings- en aanpassingswerken mogelijk zijn is een definitieve onbewoonbaarverklaring uitgesloten. Het verslag van de bespreking dd. 27 juni 1996 op het kabinet van de Burgemeester toont aan dat de Burgemeester uitsluitend op grond van zijn eigen overtuiging beslist dat het gebouw niet meer voor verbetering vatbaar is. Het advies van de officieren van de brandweer spreekt zich hierover niet uit :

'De Burgemeester stelt dat het gebouw echt niet meer voor verbetering vatbaar is; de mensen wonen er in rattenvallen'.

De Burgemeester maakt hier een gevolgtrekking die nergens op gebaseerd is. De studio's zijn redelijk recent en mijn verzoekster ziet niet in waarom aanpassingswerken niet meer mogelijk zouden zijn. Het definitieve karakter van de onbewoonbaarverklaring is derhalve niet gemotiveerd.

Het besluit mist elke evenredigheid tussen het beschermde belang en de lasten die aan mijn verzoekster worden opgelegd.

BESLUIT :

Het bestreden besluit is flagrant onwettig ingevolge de meervoudige schending van de beginselen van behoorlijk bestuur";

2.3.2.1. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de rechtsvoorgangster van de verzoekende partij minstens sedert april 1989, kennis had van de brandonveilige toestand van haar complex; dat zij onder meer in het bezit was van het brandweerverslag van 24 september 1993, waarin op uitvoerige wijze wordt aangegeven welke veiligheidsmaatregelen er dienden te worden getroffen; dat zij op 9 augustus 1993 door de burgemeester gewaarschuwd werd dat, zo de aangeklaagde onveilige toestand niet dringend zou worden verholpen, er zou worden opgetreden met een sluiting van het complex; dat het niet dienend lijkt dat voormeld verslag

van 24 september 1993 niet tot het besluit komt dat het kwestieuze complex onmiddellijk moet worden gesloten, al was het maar omdat sedertdien, meer bepaald op 12 juni 1995, de gemeenteraad van de stad Izegem een specifiek politiereglement heeft aangenomen inzake het verhuur van kamers, waarin bijzondere brandveiligheidsnormen worden voorgeschreven; dat krachtens artikel 22 van dat reglement de voormelde veiligheidsnormen, waarmee zoals hoger is gebleken, in de bestreden beslissing evenzeer rekening werd gehouden, ook van toepassing zijn op bestaande inrichtingen, het weze na een overgangsperiode van zes maanden; dat de verzoekende partij dan ook in die omstandigheden geen argument lijkt te kunnen halen uit het enkele feit dat het brandweerverslag van 25 juni 1996 verwijst naar een verslag van 24 september 1993 waarin geen onmiddellijke politiemaatregel wordt voorgesteld, om te stellen dat het verslag, waarin de bestreden beslissing mede steun vindt "onvoldoende gemotiveerd of verantwoord" is;

2.3.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij geen regel of beginsel aanvoert op grond waarvan de burgemeester verplicht is om, alvorens hij een politiemaatregel treft als de thans bestreden maatregel, een voorafgaande "tegensprekelijke expertise" plaats te laten grijpen; dat de omstandigheid dat dergelijke expertise niet heeft plaatsgegrepen vooralsnog dan ook niet voor gevolg lijkt te kunnen hebben dat "het duidelijk (moet zijn) dat de beslissing niet gesteund is op vaststaande en ter zake dienende gegevens"; dat het aan de verzoekende partij is om op concrete en precieze wijze aan te tonen en aannemelijk te maken dat de bevindingen waarop de burgemeester, bij het nemen van de bestreden beslissing, heeft gesteund, niet met de werkelijkheid overeenstemmen; dat de loutere verwijzing "naar vele facturen van de aanpassingswerken die worden voorgelegd : signalisatie werd aangebracht, brandblusapparaten werden opgehangen, de lift werd gekeurd door

AIB VINCOTTE, ... en "naar rapporten inzake gebruikte materialen", die gevoegd werden als bijlage bij het verzoekschrift waarbij de schorsing wordt gevraagd, niet lijkt te volstaan, zeker niet in de huidige stand van de procedure, om aannemelijk te maken dat brandweer en burgemeester de situatie van het kwestieus complex verkeerd zouden hebben ingeschat, en wel in die mate dat daardoor de bestreden politiemaatregel redelijkerwijze niet te verantwoorden zou zijn;

2.3.2.3. Overwegende, gelet op de aard van de bestreden beslissing, dat het er een lijkt te zijn waarop de hoorplicht van toepassing is; dat bijgevolg aan de betrokkenen de gelegenheid moet worden gegeven daaromtrent hun mening te doen kennen ten opzichte van de concrete feiten die de burgemeester voornemens is in aanmerking te nemen voor de te treffen maatregel; dat zulke verplichting echter niet geldt ingeval het pand een onmiddellijke bedreiging voor de volksgezondheid of de openbare veiligheid vormt of indien het horen van de betrokkenen geen klaarheid kan brengen over de feitelijke vaststellingen; dat ten dezen het voormeld brandweerverslag van 25 juni 1996 dermate alarmerend was dat de burgemeester in de huidige stand van de procedure geen onrechtmatigheid kan worden verweten, nu hij lijkt te hebben gehandeld in het "veiligheidsbelang van de bewoners" en dit omzeggens onmiddellijk na ontvangst van voormeld verslag en nu hij er van uitgegaan is dat op grond van het voornoemd brandweerverslag het kwestieuze pand een onmiddellijke bedreiging voor de openbare veiligheid vormde; dat hij zich in die omstandigheden kon vergenoegen met de loutere aankondiging van de beslissing aan de bestuurder van de verzoekende partij op de vergadering van 27 juni 1996;

2.3.2.4. Overwegende, wat de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel betreft, dat vooreerst in de bestreden beslissing niet staat te lezen wat de

verzoekende partij erin leest, met name een definitieve onbewoonbaarverklaring; dat de bestreden beslissing immers niet belet dat, indien de verzoekende partij bewijs levert dat zij aanpassingswerken heeft verricht, de burgemeester die beslissing kan opheffen; dat in elk geval de verzoekende partij, gelet op de herhaalde aanmaningen en het niet voldoen aan de gestelde veiligheidsvoorschriften, niet lijkt te hebben aangetoond dat de lasten die de aangevochten beslissing met zich meebrengt in een dusdanige wanverhouding zouden staan tot de in aanmerking genomen feiten, dat de Raad van State zou moeten besluiten dat, met schending van het evenredigheidsbeginsel, die beslissing niet in verhouding staat tot die feiten;

2.3.2.5. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat geen van de beide aangevoerde middelen ernstig is; dat aldus niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twaalf december 1900 zesennegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	Wvd. kamervoorzitter,
		staatsraad
	R. STEVENS,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

D. VERBIEST.